

Kunosi Ernőné, színésznő. (Lásd: Lélek Etel.)

Kunosi Ferenc Ernő, színész, sz. 1862-ben, Mezőtelegden. Színpadra lépett: 1882 április 1-én, Aradon.

Kunoss Endre, ügyvéd, költő, sz. 1811 április 9-én, Egyházashetyén (Vasm.); meghalt: 1844 június 22-én, Kálozon, Fejérmegyében. Tanulmányait elvégezve, az írói pályára lépett. Versei az Athenaeumban jelentek meg. Színműve: „Istenítélet”, ered. szomorú. 4 felv. Bem. 1839 április 8-án, Nemzeti Színház. Ismertebb versei: „Képpel alszom el”, „Kitárom reszkető károm”. Színészeti szakcikke: „Nemzeti Játékszín Honi fölemelkedésünk segéde.” Megjelent a „Tudományos Gyűjtemény” 1831. XII. kötet, 1. oldalán.

Kunsági Nagy Lajos, színész, operett-tenorista, megh. 1879 július 9-én, Debrecenben.

Kunstpauza (kunsztpauza), német kifejezése a művészi szünetnek. Akkor áll elő, amidőn a művész valamely jelenet hatásosabb kifejezését akarja elérni. Sokan azonban gyakran indokolatlanul tartanak művészi szünetet, ilyenkor ez a tény a kollégák gúnyolódását vonja maga után.

Kunszentmártoni színészet. Kunszentmártonban 1871-ben Kőszeghy Endre, 1885 június havában Pesti Iház Lajos társulata játszott. Újabb időkben itt találjuk Rajcsányi Istvánt (1910 okt.), Mariházy Miklóst (1913 jún.), Könyves Jenőt (1914 január) stb.

Kunszentmiklósi színészet. Kunszentmiklóson már 1820 október havában találunk színészetet. Ekkor Balogh István társulata járt itt. Ezt megelőzőleg a „Magyar Kurir”-ből megtudjuk, hogy műkedvelők 1818 jan. 6-án előadták az „Intermezzo” című darabot. A község 1836. évi márc. havában az épülő Nemzeti Színház javára 504 forint 5 krajcárt ajánlott fel. 1883 július havában Bogyó Alajos, 1884 június havában Báródy és Csiszér egyesített társulata, 1885 szeptember havában Báródy Károly társulata járt itt. 1929-ben Tompos Péter volt itt az igazgató.

Kunz Keresztély, német színész és sűgó. Munkája: „Theater Almanach”. 1832. Nagyszombat. Ugyanaz megjelent 1834-ben és 1838-ban is. 1846-ban Győrött a „Theater Journal”-t szerkesztette.

Kupcsay Felicián dr., sz. 1876-ban, Hosszúfaluban (Brassó megye, Erdély). Középiskoláit a brassói evangélikus szász gimnáziumban és a kolozsvári piarista főgimnáziumban, egyetemi tanulmányait pedig a kolozsvári tudományegyetem jogi fakultásán végezte el. Jog- és államtudor. Közhivatalnoki pályáját mint brassóvármegyei közigazgatási gyakornok kezdte el; 1899-ben kinevezetett a magyar kir. vallás- és közoktatásügyi minisztériumba segédfoglalmazónak, ahol 1899 óta teljesít szolgálatot. 1924-ben nevezetett ki valóságos miniszteri tanácsossá. Az 1926—27-es években a minisztérium művészeti ügyosztályának volt egyik helyettes főnöke s ezen hatáskörében intenzív részt vett a Nemzeti Színház és a M. Kir. Operaház reorganizálásának a munkálataiban, a Nemzeti Színház Kamarszínházának a megteremtésében s a vidéki színészet rekonstrukciós, szanálási tárgyalásaiban. Mint a staggione-rendszer lelkes híve, a vidéki színészet művészi rendeltetésének biztosítását, a színművészek életstandardjának szem előtt tartásával, a staggione-rendszer egészséges előkészítésében és fokozatos kiépítésében látta. Hathatósan propagálta a vidéki állandó kőszínházak építését és ezzel kapcsolatban vidéki színész-otthonok (szállodák) létesítését, azon meggyőződésből kiindulva, hogy nincs igazi színművészet megfelelő színház, megfelelően dotált és istápolat művészek nélkül. Huza-mosabb időt töltött Berlinben, Párizsban, és Londonban. A berlini és párizsi egyetemeken esztétikai, művészet-irodalomtörténeti és szociológiai tanulmányokat végzett. Irodalmilag is működött. Önálló kötetben megjelent munkái: „Zarathustra múmiája”, „A szeretet vize” című regények és „A boldogság kis kátéja” című novellás kötete. Állandó munkatársa most is több budapesti szépirodalmi és napilapnak; az Ifjúsági Irodalmi Tanács, a Tankönyvügyi Bizottság tagja, a Szerzőjogi Szakértő Bizottság előadója, az Orsz. Mozgóképvizsgáló Bizottság tagja, a vallás- és közoktatásügyi minisztérium Hivatalos Közlöny-ének szerkesztője.